

До като агнета се избагнатъ и пролѣтници
засѣятъ, ей че и сѣнокосъ настава.

Само който по сѣнокосъ на село не е билъ
да слуша кога косачи коси заточатъ и на поко-
сено сѣно арома да го облѣхне — само той тѣга
по сѣнокосъ незнае.

Кога коситѣ косачи заточатъ!

Още слънце на залѣзъ не е клюмнало, а ко-
ситѣ вече стрѣкъ не ловяѣ; че отъ тъмни зори
безчетъ откоси сѣ свалени и рѣзеца имъ е изха-
бенъ. Забѣлѣжили косача, че му косата не лови,
приклѣква на едно колѣно подъ сѣнка и жилѣс-
тата му дѣсница съ изпитано чукче—стомана, заиз-
вива върху жбцитѣ на изхабената коса. Извива
се майсторски мощна дѣсница и при всѣки ударъ
косата излѣко потрѣпва, нѣкакъ срамежливо се
вълнува и затаено съ гласъ отпѣва. А старъ май-
сторъ, изрѣдко, като че пипомъ чука — цаката ѣ
да наиде: тукъ удари, послѣ съ прѣсти пригладжа,
издигне я и на слънце оглежда; пакъ удари и по-
духне съ уста до като жбцитѣ отъ край до край
изкара. А косата разтреперана въ жилѣстата дѣс-
ница огъва се и съ пѣсень отвърща. Мигъ слѣдъ
мигъ чукчето по-увѣрено ударя и по-сигоръ оstri-
лото на косата закача. Изредили еднажъ и дважъ
на трети пѣтъ дѣсницата закрѣпва, ударитѣ счес-
тяватъ, чукчето вече играе и косата пропява... И
докато първа коса пропѣе, ей че тамъ подъ малка
крушка друга коса запѣе. Трепти и тя подъ чук-
чето на майсторска дѣсница и по-гласовита пѣсень
пѣе — отпѣва; по нататѣкъ, край прѣцѣвтѣлата
шипка, трета коса поема; и четвърта нѣкъдѣ се въ
отвѣтъ съ захласъ обажда; пета—далечъ съ ясенъ